

Æresstudent Søren Vesters tale 2024

Kære studenter – ”tilløk”

Godt kæmpet, det er fortjent I sidder her.

Lige gyldigt hvilket snit, der står på arket, så er I kommet igennem. I har nu fået en bred indsigt i alt fra kunst og kultur, historie, matematik, sprog osv. osv. Jeg husker det som var det i går, at jeg sad på jeres plads, men det var i 1998 – for 26 år siden.

Jeg kan huske Trine Østergaard sad ved siden af mig og gav mig en albue i siden, for jeg sad og rensede negle med papiret. Allerede den gang var jeg med i de sortes negles klub og har nok haft lidt for travlt med at blive færdig til at sidde der i det pæne tøj. Den her tale skulle nok også have været skrevet på vej herover i busrute 40.

Gymnasietiden var en god tid: skole, sport, arbejde og fest i en stor pærevælling. Vi havde også fantastisk lærere. Vi var forsøgsklasse og undervisningen var tværfaglig. Det var banebrydende i 1995. Især Lotte Schou, Christian Ole Pallesen og Peter Balslev gjorde en stor forskel i mit dannelsesforløb. Her var voksne, der så én som faktisk voksen, skræmmende, men også dejligt. Lotte og Christian er desværre allerede gået bort, men vil altid med i hjertet og minde os om, at man som elev og lærer har et bånd. Nogle stærkere end andre, men vi vil huske hinanden.

Da jeg var færdig på gymnasiet, skulle jeg i søvænet og sejle – trak alt andet end frinumner. Men i dag for 26 år siden trak Lotte, Christian og Peter mig til side og så fik jeg en afskedsgave af dem. En pakke Søren Sømands chokoladepålæg og denne bog af Aksel Sandemose ”En palmegrøn ø”, skibskroniker og 20 sorte kondomer. Mor og Far kiggede godt nok lidt. Jeg har dog kun bogen tilbage nu. Men for mig er det dét et mindre gymnasium kan. At hierarkierne er flydende og respekten for hinanden er stor, da man kender til hinanden. Men hvorefter alting er: Jeg var lykkelig, da jeg sad der, hvor I sidder nu. Jeg kan huske fornemmelse. Nu lå verden åben, og der skulle testes.

Før gymnasiet troede jeg, at jeg skulle være biolog. Arbejdet her som scene-bums og teaterverden trak også. Jeg ville også prøve håndværk eller arbejde med mennesker eller....

Kære venner – jeg anede ikke en klap om, hvad jeg ville være, da jeg sad der. Min mor har altid sagt: ”det bliver spændende at se, hvad du skal lave, når du bliver stor” – og hun venter stadig.

Det er nu I skal ud at teste. Lad ikke andre bestemme, hvad I skal og bør. Vælg med eget hjerte og er I helt blanke, så bare ud og prøv af. Arbejd med mennesker. Arbejd på fabrik. Tag på kurser i det, der interesserer jer. Tag et valg - forføl jeres drøm. Vær realistisk, men lad ikke andre fortælle jer, hvad I ikke kan. Find selv ud af det. Lav fejl. Rejs jer og lær af det.

Så kan det godt være, at I lige skal have nogle standardsvar klar, når de gamle spørger: "Hva' så? Hvad skal du til nu og hvordan går det med "æ kæresteri"

Det gælder bare om at svare: "Jeg tænker at søge ind som lærer og det går godt – han hedder Henning og 54 år". Så har I ligesom givet et svar og så kan I ellers få arbejdsro.

Pas på ikke at misbruge jeres egen tid. Tag jer selv seriøs. Fest igennem og hyg jer her og nu, men så er det ud i verden og bruge den grundviden I har fået nu og udvid verden – oplev den. Ikke på en skærm, men i virkeligheden.

Jeg har aldrig været på den store backpackertur verden rundt, men jeg arbejdede, boede og studerede ude i verden. For at finde ud af hvor dejligt vores eget land - og især vores Limfjordsland, er.

Det er så godt at få rystet posen og at forklare andre, hvad vi er rundet af. Vær stolte af det I kommer af og fra. I kommer fra et trygt sted. I er vant til foreningskultur. I har fået et kæmpe netværk ved at have gået her, hvor der er skoler samlet. Den dag i dag bruger jeg mit netværk fra gymnasiet, for når man gik på Morsø Gymnasium, så kendte man alle dem, der er 3 år yngre og 3 år ældre end en selv, for man havde enten gået til timer sammen, sport sammen og vi endte alle sammen på Standpavillonen eller på Toldboden.

God tur ud i verden og jeg vil glæde mig til I kommer hjem og fortæller om det. Lærer mig, hvordan verden bliver et bedste sted, hvis vi liiiiige gør så'en her.

Stil altid 3 spørgsmål til det I skal til:

1. Hwa-fur?
2. Ka'et betåle sa? Det er de røde og sorte tal på bundlinjen. Det er en beregning. Det er en Pisaundersøgelse og desværre tit, det man vælger ud fra.
3. Ka'et swåre sa? Det er en mavefornemmelse, et hjertesprog – det er jeres valg.

Og jeg tror på jer. Man skal ikke være bange for ungdommen. Man skal være bange for dem over 45, der siger "så'en plejer vi".

I er håbet og hey – kig på mig, for så må alle da tænke – okay – hvis han kan, så kan jeg da også.

Og ja, jeg er glad - jeg er grundglad. Jeg takker af hele mit hjerte, at jeg har fået lov til at blive den første æresstudent fra Morsø Gymnasium. Det er stort og en kæmpe ære. Og et bevis på, at den lige vej ikke altid er den bedste vej. Men din vej er den rigtige vej, og når man har gået på Morsø Gymnasium, så er man med i klubben, hvor mennesker ikke er et tal, men et rigtigt menneske og dannelsesrejsen slutter aldrig, men I har lagt godt fra land.

Må glæden smitte og til lykke med hinanden.